

Parašė Vytautas Petkevičius

Trečiadienis, 2005 Spalio 12 02:00 - Paskutinj kartą atnaujinta Trečiadienis, 2011 Balandžio 13 15:21

- tokį sprendimą spalio 10 dieną paskelbė Vilniaus miesto pirmasis apylinkės teismas. Rašytojas, brolių Vytauto Landsbergio ir Gabrielio Žemkalnio daugiau kaip metus tamptas po teismus dėl jų tévo Vytauto Žemkalnio-Landsbergio neva apšmeižimo knygoje „Durnių laivas“, išteisintas pagal Lietuvos Respublikos Baudžiamoji kodekso 154 str. 2 d. Panaikinta ir kardomoji priemonė - rašytojo rašytinis pasižadėjimas neišvykti. Teismo nuosprendj susirinkusieji sutiko plojimais.

Spausdiname V.Petkevičiaus teisme pasakytą paskutinj žodį, tartą prieš priimant teismo nuosprendj.

Gerbiami teisėjai,

Aš gerai suprantu, kad moralinė teisė yra aukštesnė visų kitų teisių atžvilgiu, bet neblogiau įsisąmoninai ir tai, kad garbės ir orumo jokiame teisme negalima prisiteisti, kaip kokio supuvusio tvartelio.

Orumas - tai prigimties ir ilgo, tauraus auklėjimo pasekmė, o garbė - teigiamai visuomenės įvertinta ilgalaikė žmogaus veikla, nesutelpanti į jokias taisykles arba įstatymus, nes tai, kas vienam žmogui atrodo garbinga ir oru, kitiems, priešingai išauklētiems ir priešingai visuomenės įvertintiems žmonėms, atrodo žema ir negarbinga. Žodžiu, tos abi sąvokos yra prigimties, auklėjimo, tikėjimo, išsilavinimo, psichikos, žmogaus charakterio, įsitikinimų, jo grožio bei tiesos pajautimo sferos, kurias apjungti vienu įstatymo straipsniu arba įsakymu pasaulyje dar niekam nepavyko netgi sukėlus du pasaulinius karus. Todėl, gerbiamieji, kokį sprendimą jūs bepriihtumėt, aš vis viena rašysiu apie taurius žmones ir niekšelius, apie draugus ir priešus, apie senajį ir jaunuosius Landsbergius, nes tai mano profesija, gyvenimo būdas, kurį iš manęs atėmus, būtų atimta ir visa mano gyvenimo prasmė. Aš nieko kito geriau daryti nemoku. Tai gamtos dovana, jos įpareigojimas, kurį gali nutraukti tikta mirtis.

Aš niekaip nesuprantu, kodėl įsižeidės skundėjas neprašo uždrausti mano knygos, kuri jau išversta į rusų kalbą ir verčiama į lenkų bei anglų kalbas? Nesuprantu, kodėl jis, kaip normalus

Paraše Vytautas Petkevičius

Trečiadienis, 2005 Spalio 12 02:00 - Paskutinj kartą atnaujinta Trečiadienis, 2011 Balandžio 13 15:21

---

inteligentas, nereikalauja manęs atsiprašyti arba paneigti mano teiginius, kodėl jis, balindamas tėvo kaulelius, nori užsidirbtį krūvą pinigų? Kokia teise jis iš anksto juos prisirašė sau tarsi uždirbtus ir išleisti prisiminimų knygą apie savo tėvą? Juk tai nenormalu. Tokiais pareiškimais skundėjas įrodo tik savo nepilnavertiškumą ir bejėgį įniršį, kad knyga prieš jo norą paplito po Lietuvą žaibišku greičiu, jos išėjo net šešios laidos, jos negalima įsigyti knygynuose, bibliotekose jai perskaityti sudarytos didžiulės eilės, vadinas, ją rašydamas, aš pataikiau į tautos lūkesčius, kuri, tapus nepriklausoma, atsidūrė ant tokio nevilties ir skurdo slenksčio, kurį galėjo sukurti tiktais savi, gobšūs, neturintys jokios žmogiškos moralės apsišaukėliai arba už- sislapinę priešai.

Aš baigiau du aukštuosius mokslus, laisvai išklausiau visą psichologijos kursą, keturis metus dirbau LR Seimo Nacionalinio saugumo komiteto pirmininku ir dabar tebedirbu Konsultacinės komisijos pirmininku prie generalinio policijos komisaro V. Grigaravičiaus štabo, man dalyvaujant buvo aptariamos sudėtingos bylos, teko priimti įvairius sprendimus, tačiau man pačiam iškeltose bylos aš taip ir nesuprantu lig šiolei.

Nuo ko aš turiu gintis?

Prokuratūros išvadoje parašyta, kad pagal LR BK 154 str. 2 dalį mano veikoje yra atitinkamų požymiai, kurių negalima nei patvirtinti, nei paneigti. Ką reiškia „yra požymiai“? Aš nesusigaudau teisinės leksikos labirintuose, bet požymiai lietuvių kalboje reiškia netikėtus, atsitiktinius, kažką primenančius, bet dar tiksliai nenusakomus pokyčius kokiame nors vyksme arba žmogaus organizme. Juos dar reikia ištirti, išsiaiškinti jų kilmę ir tik tada imtis kokiu nors priemonių - išpjauti, gydyti arba nubausti ligonį kokia nors dieta.

Ir štai už tokius tiksliai nenusakytius ir galutinai neištirtus požymius man, teisingiau mano knygai, iškeliamą baudžiamoji byla. Didesnio neraštingumo negalima sugalvoti. Tai panašu į prancūzų revoliucijos anekdotą: pirma nukirsim galvą, o paskui paaiškės, kas jis toks. Už ką esu teisiamas? Ar už tai, kad nesislėpdamas už prasimanytų pravardžių, paminėjau Landsbergių pavardes, ar už tai, kad naudodamasis savo sukaupta gausia literatūra, padariau išvadą, jog V. Žemkalnis bendradarbiavo su rusų žvalgyba, ar dar už kažkokią velniavą, kuri konservatorių straipsniuose ir grasinančiuose laiške liuose jvardinta, kaip "pirmojo Lietuvos žmogaus" įzeidimas? Tuo labiau, kad mano išvadas tikrais faktais patvirtino teismas iškviesti liudininkai: akademikas K. Purvinskas, V. Varnienė, A. Bendinskas ir V. Gulbinas, kurį, kaip ir mane, žodis žodin, prokuratūrai apskundė V. Landsbergis. Po pusės metų V. Gulbinui baudžiamoji byla buvo nutraukta, o skundėjas to sprendimo neapskundė aukštesnei instancijai.

Paraše Vytautas Petkevičius

Trečiadienis, 2005 Spalio 12 02:00 - Paskutinj kartą atnaujinta Trečiadienis, 2011 Balandžio 13 15:21

Įsiklausykit, ką rašo skundėjas. Jis neva gina mirusį tėvą, kuris išėjo Anapilin ir todėl negali pats save apginti. Juk tai nesąmonė. Gerai užmaskuota priedanga. Apie mirusį - gerai arba nieko. Tai šermenų paprotys, galiojantis tris paras, kad žmogaus siela lengviau galėtų atskirti nuo nuodėmingo kūno. Kam neaišku, kad mirusieji negali gintis nei teismuose, nei ringuose! Tačiau nuo senų senovės literatūroje yra tyrinėjamos ne tik gyvų, eilinių žmonių, bet ir mirusiu iškiliausių, pasaulinio garso asmenybių biografijos, surandami nauji faktai, naujos istorinės aplinkybės, kurios dar labiau juos išaukština arba parodo jų tikrajį veidą. Tuo ir garsėja memuarinė arba istorinė literatūra.

Kaip suprasti skundėją? Stodamas į komjaunimą, jis išsižadėjo tėvo, o dabar, norėdamas pakelti savo politinį prestižą, gina jį lyg Stalingrado apkasuose. Jam reikia tokio skandalo. Tai žmogaus, išstumto iš aktyvios politikos, paskutiniai pasispardymai. Štai žiūrėkit, koks aš teisingas, pardavęs tėvą, dabar atsipeikėjau, atgailauju ir nebijau įsikibti žinomam rašytojui į atlapus.

Man sukurpta byla yra grynai politinė, nieko bendra neturinti nei su skundėjo morale, nei su jo orumu, tuo labiau, kad prokuroro apklausiamas jis teigė: "Tuo (atseit rašant knygą) man taip pat buvo daroma politinė žala, artėjant 2004 metų Europos Parlamento ir Lietuvos respublikos Seimo rinkimus". Tai vėlgi atviras melas, nes V.Landsbergis į europarlamentarus buvo be konkurso įrašytas pirmuoju numeriu, teisingiau, mandagiai buvo išstumtas iš Lietuvos, kaip susikompromitavęs, politinę perspektyvą praradęs žmogus, kurio paslaugų atsisakė net jo įkurta konservatorių partija, o aš su prieškoriais savo knygą rašiau aštuonis metus, panaudodamas anksčiau rašytų straipsnių idėjas bei faktus. Pirmą kartą V.Žemkalnio pavardę paminėjau prieš 40 metų, rašydamas apybraižas apie jo bendražygius A.Bulotą ir G.Jackevičiūtę.

Taip pat nesuprantu tokio akivaizdaus prokuroro šališkumo, kuris nebandė atstatyti nė vieno mano parašyto saknio visumos ir kaltinimo akte pasirémė tiktai skundėjo specialiai išrinktais žodžiais bei sakinių klastotėmis. Tai nonsensas. Literatūros mokslo teigimu, jokio kūrinio negalima vertinti nejsigilinus į jo esmę arba ištraukus iš jo kelis žodžius ar sakinius. Taip pat draudžiama savivaliauti saknio prasmę keičiančia sintakse, sugriaunančia saknio ritmą ir prasmę.

Noriu pacituoti garsiąjį caro Aleksandro I rezoliuciją, reikalaujančią pakarti įžymujį dekabristą. Ji buvo parašyta su klaidomis: "Pasigailėt negalima pakarti". Užteko dekabristo draugams tik reikiamaoje vietoje padėti kablelį ir žiaurusis įsakymas pavirto pasigailėjimu: "Pasigailėt, negalima pakarti". Žmogus išgelbėtas!.. Bet tokiu pat būdu jis buvo galima pasiųsti myriop padėjus kablelį kitoje vietoje: "pasigailėt negalima, pakarti".

Parašė Vytautas Petkevičius

Trečiadienis, 2005 Spalio 12 02:00 - Paskutinj kartą atnaujinta Trečiadienis, 2011 Balandžio 13 15:21

Bus daugiau